

ВАСИЛ ЦОНЕВ
НАНЕ ВУТЕ ОБЯСНЯВА КАК Е
СТАНАЛ СТОЛЕТНИК

chitanka.info

Те туа ме извикаа, да кажем ка сам станал на сто години.

Да си кажем право, я не знаа оти съм станал на сто години, ама нучката, нали ного знае, та рече вчера — ти, дедо, си на сто години, и я й повервах. Те оно ного не требе да се верва на тиа, младите, ама нали е нучка, рекох — добре! Она така — гледа ме де — с нея се погаждаме — я й говорим за Балканската война, а она ми разправява, дека на Юпитер имало живот, та сме танто за кукуригу.

Па ка започнаа да викат — бре, Нане Вуте, ти си на сто години бил, а се гледаш към булките, а я им викам оти дедо господ си знае работата — от един земе, та даде на друг, а на мене ного е дал, та има за раздаване...

Те оньо ден гледам две моми с дълги коси одат под рака и нещо — а-а — викам си, да не са сбъркани, а после, ка доближих, виждам — едното е момче — значи, викам си, арно е, ама ка доближих савсем, гледам — они и двете момчета... Та не знам, ако немаше такива столетници като мене, що щеа да праат момите...

Само трайте да не чуе бабата, оти че каже — фалиш се.

Та чера де, яз сам понел едно орле — бе чувам оти моели да живеат триста години, та рекох да проверим. Да си чувам у назе, па да видим ще ли мое откара толкова... А те я те нучката с некаков американец. Оньо — таков един спържав, да го дунем, че се преметне, а очите му само се въртат — се сака да види нещо, да чуе...

— Те тойо — рече нучката — е милионер от Америка и дошел да види български столетник, та я го доведох при тебе.

А оньо ме гледа и не сака да верва, дека сам столетник, оти я търча подир орлето — бе го изпуцил, та надбегах два автомобиля, дорде го фанем. А он — бил в единийо автомобил и видел сичко.

— Я — рече он — сакам да видим що ручаш, как живееш, да моем да разберем, оти сакам и я да станем на сто годин.

Заведо го у дома, сипа му ракия и нареза малко сланина с лютив пипер, а он — дига ръце и сака да бега.

— Немой — вика, — те това е най-вредното и ако ручаш такова и пиеш ракия, за една годин че умреш.

Я се изплаши, кого оти отка се помним — се ракия сам пил и се сланина сам ручал, ама де да знам оти било толко вредно?

Викам, да ти дам и наденица и вино, а он пак сака да бега — вредно е, вика, леле колко е вредно!

— Чакай, викам, да ти дам млеко, а он чеше да умре от страх —
те това, вика, е най-вредното.

— Леп?

— Не — вика, — и он е вреден!

— Е, що е убаво?

А он извади некакви аспирина и ги руча.

— Те това са витамини — вика, — те они са ного полезни. На!

Я зе едно, ама оно ни натам, ни насам. Се едно, че ручаш трици.

— Е — викам му, — не пиеш, не ручаш, а с булки одиш ли?

— Не — вика, — ного е вредно!

— Е тогава оти ти требе да живееш сто годин?

— Оти съм милионер — вика — и сакам да си ручам по-дълго
парите.

— Алал да са ти — викам му, — аде, довиждане.

А он се метна на колата, и на завойъ зе, че се претрепа.

Ама он си е крив — пита ме как живеем, що ручам, що пием, а
не ме пита оти я се си одим пеш и на таквие автомобиле не сам се
качвал, па и нема да се качим.

Те това е, а кога станем на двеста годин, че се обадим пак...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.